

บทที่ 1

เช้าวันศุกร์...

อากาศกำลังเย็นสบายดี ไม่มีฝนตก ท้องฟ้าสดใส

สถานีรถไฟฟ้าอ่อนนุชยังเต็มไปด้วยมนุษย์เงินเดือนที่เดินกัน
ขำก๊ากหัวเหมือนเดิม บางวันฉันรู้สึกเบื่อเหลือเกินที่ต้องตะเกียกตะกาย
ลุกจากที่นอนอันแสนสุขมาผจญกับฝูงคน แย่งกิน แย่งเดินทาง แย่ง
ที่นั่งในรถ ทั้งๆ ที่ตาจะปิดแล้วไม่ปิดแล้ว ก็คนมันง่วงนี่นา... แต่
เช้าไหนที่อารมณ์ดี สบายๆ ฉันก็ชอบมองคนรอบข้างที่เดินคนเดียว
วิ่งสลับไปมานะ บางครั้งก็ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังดูฉากละคร จาก
หนังสือเรื่อง อย่างเรื่องที่กำลังเล่าๆ อยู่ในเวลานี้

พระเอก... ดูแวบๆ เป็นหนุ่มหน้าตาดี ชาว สูงล่ำเซียวแหละ
เสื้อผ้าหน้าผมเหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากหน้าแม่กาศินไฮโซสักเล่ม

นางเอก... ก็น่าจะหลุดมาจากเล่มเดียวกันล่ะนะ

ทั้งคู่วิ่งออกมาจากมุมบันไดคนละข้างแล้วโผล่เข้ากอดกัน ไซ้...
ฉันมองไม่ผิด กอดกันอยู่ท่ามกลางคนเป็นร้อย แต่อย่างไร ในเวลา
เร่งรีบแบบนี้ย่อมไม่มีใครสนใจใคร ยกเว้นฉัน... ที่ชอบสนใจเรื่อง

ของชาวบ้าน เอ่อ... แหะๆ ตอนนี่เธอและเขาผละออกจากกันแล้ว แต่นางเอวยังเอามือจับที่แขนพระเอก พุดอะไรเจ๊ยยแจ้ว ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่ได้สนใจฟัง ตามองมาที่ฉันนั่งอยู่ตั้งนาน อืม... ตาสวยจิ้งริมิฝีปากที่ยกขึ้นยิ้มจนเห็นฟันเรียงเป็นระเบียบ แต่มีเกนดึๆ ทางด้านซ้าย ว้าว... มีเขี้ยวด้วย ดูเท่จริงๆ ฉันแพ้ผู้ชายมีเขี้ยว เห็นแล้วหลงเสน่ห์แบบไม่ทันตั้งตัวได้แทบทุกครั้งเลย

เอ๊ะ!!!

โอ้... พระเจ้าจอร์จ ช่วยซารา เอ๊ย อติมาด้วย...

นายนั่นจับได้ว่าฉันกำลังแอบมอง ไม่สิ... กำลังจ้องมองฉากรักหวานๆ ของเขาอย่างเอาจริงเอาจังเลย พระเจ้าจอร์จคงได้ยินคำภาวนาแล้วเมตตา พอฉันสะบัดหน้ากลับมาก็เห็นว่าขบวนรถไฟฟ้ายังเปิดประตูค้างอยู่ คงมาจอดได้สักพักแล้วเพราะมีคนเข้าไปจนเต็ม

ฉันรีบก้าวเร็วๆ ไปพร้อมกับคนอื่นกลุ่มใหญ่ที่กำลังวิ่งกรูเข้าไปให้ทันก่อนประตูจะปิดและได้ที่ยืนอยู่ใกล้ประตูอีกฝั่ง รู้สึกโกรธตัวเองที่มัวแต่ไปสนใจละครสดฉากนั้นจนเข้ามาจับจองที่นั่งไม่ทัน จะรอขบวนใหม่ก็ไม่กล้า ทำยังไงได้ละ ก็คนแสดงอยากสวยหล่อดึงดูดใจฉันขนาดนั้น

"วีนะ รีบเข้ามาทำไมก็ไม่รู้ ที่นั่งก็ไม่มี รอขบวนต่อไปก็ได้"

เสียงต่อว่ากระเจ้ากระงอดตั้งขึ้นอยู่ข้างหลัง ซึ่งฉันก็เห็นด้วยมากๆ นี่ถ้าไม่ติดว่าต้องการหลบหนีความผิดที่ไปอยากรู้เรื่องของชาวบ้านนะ ฉันก็ว่าจะรอรถขบวนใหม่เหมือนกัน

โหน... ขอดูหน้าคนที่คิดเหมือนกันหน่อย...

ฉันค่อยๆ เหลือบมองไปทางด้านหลัง

แว๊ก... พระเจ้าจอร์จช่วยฉันอีกรอบด้วยเถอะ...

คนที่ฉันกำลังอยากหนีสุดชีวิตในเวลานี้มายืนอยู่ข้างหลังหรือที่นายนั่นมายืนซ้อนหลังฉันตั้งแต่เมื่อไร แล้วยืนชิดขนาดที่นางเอกของ

เขาแทรกตัวเข้ามาไม่ได้เลย

เอ๊ะ... ฉันได้ยินเสียงเขาหัวเราะหึๆ ด้วย ฉันรู้ เขาจงใจหัวเราะให้ฉันได้ยิน รู้สึกมือสั่นมากเลยแต่ก็พยายามจับราวประตูแน่นเพราะกลัวเป็นลมล้มลงไปกองกับพื้น ก้มหน้างุดงิดสุดฤทธิ์ ไม่มองออกไปนอกหน้าต่างดูวิวข้างทางเหมือนที่เคยทำ ในใจก็เฝ้าภาวนาให้รถแล่นไปเร็วๆ ฉันจะได้หลุดออกจากสถานการณ์ที่แสนจะระอึกระอ่วนใจนี้เสียที และรถสายนี้ก็กระไร แน่นตลอดทางเสียด้วย ทำให้เสียงหลบไปยืนที่อื่นก็ไม่ได้

"สถานีต่อไปสยาม ท่านผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนเส้นทางไปยังสายสีลมได้ที่สถานีนี้"

ไอ้... โลงอกมากๆ

ฉันรีบเผ่นแน่บไปยืนรวมกับคนที่กำลังรอจะออกตรงประตูทันที เมื่อประตูเปิดก็รีบแทรกตัว เดินกึ่งวิ่งไปจากบริเวณนั้นโดยไว ระหว่างรอรถไฟฟ้าสายสีลมก็ไม่พลาดที่จะมองไปรอบๆ ตัวให้แน่ใจว่าจะไม่เปลอเข้าไปยืนหนาวๆ ร้อนๆ ให้ผู้ชายคนนั้นมายืนประชิดตัว ส่งสายตาดูพิศาดแบบไม่เกรงใจสาวสวยข้างๆ อีกแล้ว

โชคดีที่พอเปลี่ยนขบวนแล้ว ฉันก็ไม่เจอหนุ่มสาวคู่นั้นอีกเลย

ฉันชื่อ 'อติมา' อะ มีชื่อเล่นว่าดีดีดี ทำงานอยู่ในบริษัทที่รับจ้างทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การขาย และการตลาด ตำแหน่งบนนามบัตรของฉันคือเจ้าหน้าที่ฝ่ายสร้างสรรค์และประสานงาน ชื่อฟังไพเราะแต่หน้าที่การงานครบจักรวาล ไม่ว่าจะต้องออกไปเสนองานให้ลูกค้า ต่อรองราคา คิดออกแบบสร้างสรรค์ ทำงานกราฟิก จัดรายงานการประชุม จนถึงปีขึ้นปีไปตอกตะปูซึ่งจากผ้าใบถ้าจำเป็น ขึ้นอยู่กับว่าหัวหน้าทีมจะจัดสรรงานอะไรมาให้ในแต่ละโปรเจกต์ ซึ่งเขากันว่าเป็นการหมุนเวียนหน้าที่การงานกัน ไม่ต้องทำงานซ้ำๆ

จนน่าเบื่อ และทุกคนสามารถทำงานแทนกันได้ หากมีใครป่วยหรือลาออก งานก็ไม่สะดุด

วันนี้ฉันมาถึงออฟฟิศสายกว่าเวลาเช้างานเก้าโมงเช้าเกือบสิบนาที แต่ก็ไม่มีซีเรียสอะไร ยังมีอีกหลายคนที่ยังไม่มา อาจเพราะเมื่อคืนเร่งลุยงานกันจนตึกจนตื้น เข้านี้เลยขออุ้มนิดๆ

"น้องต๋ำ เย็นนี้ไปดูหนังกันมัย เรื่องที่เคยบอกว่ายากดูเข้าโรงแล้วนะ" พี่ลูกโป่ง เพื่อนร่วมงานสาวสวยที่อยู่ทีมเดียวกันทักขึ้นเสียงแจ้วทันทีที่ฉันเดินมาถึงโต๊ะทำงาน

"ไปคะ ต่ไปด้วย" ฉันตอบตกลงทันทีวัน ชีวิตสาวโสดกับการหาความบันเทิงในเย็นวันศุกร์ไม่ต้องใช้เวลาตัดสินใจนานอยู่แล้ว

"งั้นพี่จองตั๋วเลยนะ"

"คะ" ตอบรับพี่ลูกโป่งแล้วฉันก็หันมาเก็บกระเป๋าใส่ลิ้นชัก เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมที่ใช้เช็คอีเมลทิ้งไว้ก่อนจะลุกเดินไปที่ห้องแพนทรีเพื่อชงกาแฟดื่มเพิ่มความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าพร้อมจะทำงาน พอกลับมาโปรแกรมก็โหลดอีเมลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานเรียบร้อยแล้ว ฉันไล่เช็คทีละฉบับ แยกว่าอันไหนด่วนต้องทำก่อน อันไหนเก็บไว้ทำทีหลังได้ก็เก็บ ระหว่างนั้นก็เปิดเว็บไซต์ที่เก็บอีเมลส่วนตัวที่ใช้ติดต่อระหว่างเพื่อนฝูงและคนกันเอง

ตัวเลขอีเมลใหม่ที่ขึ้นมาทำให้รู้สึกแปลกใจมาก ฉันเช็คอีเมลทุกวัน จดหมายข่าวรวมจดหมายลูกโซ่และจดหมายขยะแล้วเติมที่ไม่เคยเกินวันละห้าฉบับ ฉบับไหนที่ไม่จำเป็นก็ลบทิ้งหมดไม่เคยเก็บค้างไว้ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเข้านี้จะมีคนส่งอีเมลมาหาฉันได้ถึงยี่สิบฉบับและมาจากชื่อเดียวกันด้วย

ใครกัน... เซ็นเตอร์ออฟฟิศปิดเน็ตเวิร์กต่อทไออาร์จี

แล้วทำไมต้องส่งความรักมาทักทายด้วย

ยังน่าแปลกใจขึ้นไปอีกเมื่อฉันเปิดอ่านสองฉบับแรก เนื้อความ

จะเหมือนกันคือเป็นประวัติส่วนตัว นิสัยใจคอ ความชอบ และงาน
อดิเรก พร้อมด้วยรูปถ่ายแบบครึ่งตัวและเต็มตัวของชายหนุ่มในวัย
ไล่เลี่ยกันกับฉัน

อะไรหว่า... จะสมัครงานหรือไง ทำไมไม่ส่งไปที่แผนกบุคคล
แต่เอ... คิวปิดเน็ตเวิร์ก มันเหมือนว่าส่งมาหาคู่มากกว่านะ ใครไป
ประกาศเอาไว้ละ แล้วส่งมาที่ฉันทำไมกัน มั่วมาก... ฉันบ่นพิมพ์แล้ว
จัดการกดลบจดหมายแนะนำตัวทั้งหลายจนหมดเหลือไว้แต่อีเมลจาก
เพื่อนจริงๆ

กำลังเพลินกับภาพซ้ำๆ ตลกๆ ที่เพื่อนส่งมาให้ เสียงแหลมปรืด
ก็ดังขึ้นข้างหลัง

"น้องดีดดีซ่า มั่วแต่ऊ้นะคะ อาร์ตเวิร์กบัตรเชิญงานแฟชั่นโชว์
ที่ให้ทำนะจะเอาเข้านี้ละ ไม่ใช่ชาติหน้า"

ฉันคอดหด หน้าย่น รีบหันไปทำหน้าที่สำนึกผิดกับ 'เจ็องุ่น'
หัวหน้าที่ม เอ่ยเหยๆ "ดีทำเสร็จแล้วคะ แต่ยังไม่ได้รับันต์ไปให้รัฐฟ"

"งั้นก็รีบทำลียะ" เจ็องุ่นทำเอา ช้หน้า "เสร็จแล้วเอาไปให้พี่ที่
โต๊ะเลยนะ"

พูดจบก็เดินสะบัดหน้าจากไป ฉันมองตามแล้วก็ได้แต่หัวเราะ
ซ้ำๆ รูปร่างของเจ็องุ่นสูงใหญ่สมชายชาติตรี แต่เวลาเดินแล้วแขนขา
นี้วก้อยงอน ก้นบิดซ้ายบิดขวา ดูน่ารักน่ากอดจัง เหมือนแจ้แกจะรู้ว่า
ฉันนึกหน้าในใจจึงหันมาทำตาเขียวใส ฉันรีบปิดหน้าอีเมล เปิดโปรแกรม
งานขึ้นมาจัดการทำทันที

แล้วงานในช่วงเช้า สาย บ่าย จนเกือบเย็นก็โหมกระหน่ำเข้ามาจน
ฉันลืมเรื่องอีเมลจำนวนมากที่มาจากเว็บคิวปิดเน็ตเวิร์กดอทโออาร์จี
ไปเลย

"โห กลับมาซะที รอตั้งนาน ทำไมกลับบ้านดึกแบบนี้"

คุณ 'อมตะ' หรือ 'พีต๊ะ' พี่ชายของนั่นเอง เขาถามมาคว้ามือฉันไว้ทันทีที่ผลึกประตูบ้านเข้าไป

"ไปดูหนังกับเพื่อนที่ออฟฟิศมา พีต๊ะรอดดีทำไม มีอะไรเหรอ" ฉันถามแล้วเหลือบมองนาฬิกาที่ข้างฝา ลีหุ่มครึ่งแล้ว ปกติเวลานี้พี่ชายของฉันจะต้องจ่อมจมอยู่ที่หน้าคอมพิวเตอร์ มุ่งมั่นจริงจังกับการแชตกับพี่จุ่มจุ่มนี่นา ถ้าไม่มีเหตุด่วนเหตุร้ายอะไรก็ไม่มีความจะให้พี่แกหลุดออกมาจากหน้าจอแน่ได้หรอก

"มีเรื่องจะคุยด้วย นังก่อนสิ" พูดแล้วก็จุดมือฉันไปนั่งที่โซฟา รับแขก ฉันเกาศีรษะอย่างงงๆ กับท่าทางของพี่ชาย

"ติดต่อน้องรัก" พีต๊ะเรียกด้วยน้ำเสียงหวานจ๋อยชวนชนลุก

"หยุด... เริ่มเรื่องมาเลยดีกว่า ไม่ต้องมาแสดงความรักกับดี บอกตรงๆ ว่ารับไม่ได้" ฉันเบรคแรงๆ แต่แปลกที่พีต๊ะไม่ได้ทำท่าโมโห กระบี่กระบอนหาว่าฉันไม่เคารพพี่เหมือนเคย

"ทำไม... ก็แกเป็นน้องรักของฉันจริงๆ นี่นา เรามีกันแค่สองพี่น้องนะ"

"พีต๊ะก็รู้อยู่ว่าดีแล้ว ตั้งวงนอน ขอเนื่อๆ ได้มัย" ฉันทำหน้าที่เมียประกอบ พีต๊ะเลยขยับนั่งตัวตรง เอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการขึ้น

"คืออย่างนั้นะ แกก็รู้ไซ้มัยว่าฉันกับจุ่มจุ่มรู้จักและคบเป็นแฟนกันได้ก็เพราะเล่นอินเทอร์เน็ต"

"แล้วไง"

"มันเป็นความรู้สึกที่ดีมากๆ เลยที่มีคนรัก มีใครสักคนมาเอาใจใส่ ดูแลเรา"

"แล้วยังไงล่ะคะ" ฉันพยายามถามกลับอย่างใจเย็น ไม่เข้าใจว่าพีต๊ะเป็นอะไรถึงได้พูดเรื่องนี้ในเวลา

"ฉันก็อยากให้แกได้รู้สึกถึงความพิเศษแบบนี้บ้าง... แล้วตอนนี้"

ฉันก็ได้..."

...

...

...

"หา... อะ...อะไรนะ!" ฉันตะโกนดังลั่นอย่างตกใจสุดขีดเมื่อได้ยินชัดว่าพี่ชายคนดีทำอะไรลงไป "พี่ตะบอกว่าได้เอาข้อมูลและรูปถ่ายของดีไปประกาศหาคุณในเว็บไซต์คิวปิดเน็ตเวิร์กคอปโฮอาร์จี"

"ใช่แล้ว" พี่ตะรับคำอย่างหนักแน่น เสียงดังฟังชัดมากๆ

"พี่ตะทำแบบนี้ได้อย่างไร ตียังไม่คิดจะมีแฟนตอนนี้ละ"

"โธ่ ดีดีดี แก่ใจเย็นๆ แล้วฟังฉันสักนิด" พี่ตะรีบยกมือขึ้นห้ามเอ่ยเสียงอ่อยให้ฟังดูน่าสงสาร "เกลองคิดดูนะ ตั้งแต่เลิกกับโจ้แล้ว แก่ก็ไม่ได้คบกับใครเลย"

"พี่ตะพูดถึงโจ้ทำไม" ฉันย้อนถามเสียงเซียวบ๊ิด

'โจ้' คือผู้ชายที่ฉันบอกกับใครได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นแฟนของฉัน เราเลิกกันแล้ว เพราะว่า... อืม... ฉันไม่อยากจะนึกถึงเหตุผลในการเลิกของเรา รวมถึงเหตุผลที่เรามาคบกันด้วย เขาเป็นว่าตอนนี้เราเลิกกันแล้ว แต่ฉันก็ยังมีความรู้สึกดี... ที่ไม่ได้เรียกว่ารักมอบให้โจ้อยู่เสมอ

"ตอนนี้แกก็อายุยี่สิบสี่เข้าไปแล้ว" พี่ตะกลับพูดไปอีกเรื่อง

"เพิ่งจะยี่สิบสี่เอง" ฉันเน้นเสียง อายุของฉันยังน้อยจริงๆ ยังไม่เบญจเพสเลยด้วยซ้ำ

"แต่มันเป็นเวลาเหมาะสมที่ควรจะมีใครสักคนได้แล้ว เพราะหลังจากนี้ก็ต้องเสียเวลาคบหาดูใจกันอีกหลายปี ถ้าโชคไม่ดีไปรักคนไม่มีทุนทรัพย์ก็ต้องเสียเวลาร่วมสร้างฐานะกันอีก กว่าจะได้แต่งงานโน่น อายุบาไปสามสิบกว่า แก่ก็รู้ดีไม่ใช่หรือว่าผู้หญิงพออายุมากๆ เข้าก็มีปัญหาเรื่องการตั้งครรภ์ ลูกออกมาอาจพิการหรือปัญญาอ่อนได้"

"อើ... พี่ตะว่าไปโน่น เพื่อเจอใหญ่แล้ว และถ้ามันจะจริง มันก็เป็นปัญหาที่จัดการเองได้"

"ดีดีดี ฉัน... เป็น... ห่วง..."

"ไม่ต้องมาเป็นห่วง พี่ตะเอาอุปกับประวัติของดีไปเร่ประกาศหาคู่ตามเว็บไซต์แบบนี้ ไม่คิดบ้างหรือว่าจะทำให้พี่ชายหน้าขนาดไหน เกิดมีเพื่อน ลูกค้า หรือคนรู้จักไปเปิดเจอเข้า เขาจะคิดยังไง คงต้องคิดว่าต้องยกมีแฟนจนตัวสั่นล่ะสิ"

วู้ย... ยิ่งพูดยิ่งโมโห ฉันไม่ได้แอนด์ทำการหาแฟนทางเน็ตหรือการไปประกาศหาคู่ในเว็บไซต์นะ เดี่ยวคนอ่านจะเข้าใจผิด แต่ว่า... เอ่อ... หากจะทำอย่างนั้นก็น่าจะมาจากความสมัครใจของตัวเอง ไม่ใช่หรือ

"แกก็คิดในแง่ร้ายเกินไป เว็บไซต์เน็ตเวิร์กเป็นเว็บไซต์ที่ดี จดทะเบียนเป็นเว็บองค์กรที่น่าเชื่อถือและตรวจสอบได้ มีระบบจัดการที่ดี มีการกรีนสมาชิก ไม่มีใครทำอะไรเสียมารยาทอย่างแน่นอน ฉันเข้าไปคุยกับใครต่อใครก็ได้ความคิดดีๆ มาตั้งเยอะ รู้จักจุ่มจุ่มก็จากเว็บนี้ ไม่มีใครจะคิดทำอะไรอย่างที่แกว่าสักคน"

"พี่ตะว่าดีก็ดีไป แล้วมายุ่งกับดีทำไม"

"ฉันหวังดีกับแก ฉันอยากช่วยเหลือคน" สีหน้าท่าทางของพี่ตะจริงจังมากจนฉันตั้งใจ ไหนจะประโยคที่ใช้ฉันก็รู้สึกคุ้นหูชอบกล "ตอนนี้ฉันก็สมัครเป็นผู้สื่อรักของเครือข่ายแล้วด้วย"

ช่วยเหลือคน??? เครือข่าย??? นั่นไง... คู่ันมากๆ

"ทำหน้าที่สื่อความรักประจำเว็บไซต์ ซึ่งพวกเรามีเป้าหมายและความเชื่อเดียวกันว่าความรักจะทำให้โลกสวยงาม เราอยากสนับสนุนให้คนรักกันมากๆ หากเป็นไปได้ก็ควรขยายเครือข่ายให้มากขึ้นด้วยการชักชวนให้คนมาสมัครเป็นสมาชิก เมื่อมีสมาชิกมากขึ้นก็เหมือนเป็นการสร้างโลกนี้ให้เต็มไปด้วยความรัก"

"พอมีสมาชิกในสายเยอะ พี่ตะก็จะได้คะแนนเยอะขึ้น ซึ่งคะแนนนั้นก็จะทำให้พี่ตะได้ของรางวัลด้วย"

"โอ้... ตีตตี๋น้องพี่ ทำไม่ฉลาดอย่างนี้"

"มันเหมือนมากเลย ระบบเครือข่ายอะไรก็ไม่รู้ที่คนในออฟฟิศชวนกันยกๆ ให้ตีไปฟัง"

"ไม่ใช่" พี่ตะสวนเสียงดัง "นั่นเขาบังคับให้ต้องซื้อสินค้า ต้องเสียค่าสมาชิก แต่ไม่ต้อง เราวัดคะแนนกันจากความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวที่ผู้สื่อข่าวชักนำให้มารู้จักกัน ถ้าติดต่อพูดคุยกันผ่านฟอรัม* ที่ผู้สื่อข่าวสร้างให้ก็จะได้ทำคะแนนต่อหนึ่งข้อความหรืออีเมลหนึ่งฉบับ ถ้าความสัมพันธ์ก้าวหน้าถึงขั้นคุยโทรศัพท์ นัดเจอกัน ดูหนัง กินข้าว คะแนนก็เพิ่มมากขึ้นครั้งละห้าสิบคะแนน และจะได้โบนัสพิเศษครั้งละห้าร้อยคะแนนถ้าทั้งสองฝ่ายเพิ่มระดับความสัมพันธ์ขึ้นในแต่ละครั้งหนึ่งพันคะแนนเมื่อตกลงเป็นแฟนกัน สองพันคะแนนสำหรับงานหมั้น และห้าพันคะแนนถ้าคู่นั้นจัดงานแต่งงานกันอย่างถูกต้องตามกฎหมายและประเพณี ผู้สื่อข่าวที่เป็นคู่รักกันสามารถนำคะแนนมารวมกันได้ ฉันกับจุ่มจิมตั้งใจว่าเมื่อถึงวาเลนไทน์ปีนี้ คะแนนของเราสองคนจะถึงขั้นที่ได้ตัวเครื่องบินและพ็อกเก็ตแมนนี้ไปเที่ยวเกาะมัลดีฟส์ เราจะไปฮันนีมูนกันที่นั่น"

ใครฟังพี่ตะพูดแล้วเข้าใจในขอบเดี๋ยวบ้าง

ฉันฟังพี่ชายพรวดพราดถึงความดิงามและลำดับขั้นการได้คะแนนของโปรเจกต์ที่ว่าแล้วปวดหัวจี๊ดๆ

"แกเป็นคนแรกที่ฉันเลือกสื่อความรักให้"

โห ฉันได้รับเกียรติอันสูงส่งเลยหรือนี่

"ฉันเอารูปและข้อมูลของแกไปประกาศเมื่อวาน จริงๆ น่าจะมี

* ฟอรัม (Forum) - สภา, ศาล, ศาลากลางเมือง, ที่ประชุมสำหรับการอภิปราย, ที่แสดงความคิดเห็น ในที่นี้หมายถึงส่วนที่จัดไว้ใช้สำหรับการพูดคุยกันของสมาชิกแต่ละคนของเครือข่ายผู้สื่อข่าวผ่านทางเว็บไซต์คิวบิตเน็ตเวิร์กคอตไออาร์จี

จดหมายมาถึงแกบ้างแล้ว แกก็ไม่ใช่คนซีริวซีเหร่ ภาพที่ส่งไปก็เลือกแบบสวยที่สุดเลยนะ"

"ดีลจบจดหมายพวกนั้นไปหมดแล้ว"

"ฮา! พี่ตะทำตาเหลือกแล้วคร่ำครวญ "ลบไปหมดแล้ว โอ้ย ตายๆ"

"แล้วจะให้เก็บไว้ทำไมละ"

พี่ตะยกมือสองข้างขึ้นกุมขมับ ทั้งตัวฟิงพังก์โซฟาแรงๆ อย่างชัดเจน "ทำไมไม่ตอบกลับไป ฉันจะได้คะแนนสะสมเพิ่มอย่างน้อยๆ ก็ฉบับละห้าคะแนน แล้วแกจะถูกใจใครจนคบหาดูใจกันหรือไม่ก็เรื่องของแก"

"ทำไมคิดเลยว่าพี่ตะจะเห็นแก่ตัวเครื่องบินโปรแกรมหันนี้หมูอะไร นั่นจนไม่คิดถึงหน้าตาของน้องสาว ถ้าพ่อกับแม่รู้ว่าพี่ตะทำอย่างนี้กับดีจะรู้สึกยังไง"

"รู้สึกดีนะสิ" พี่ตะว่าหน้าตาเฉย ไม่ได้สำนึกเลยสักนิดว่าตัวเองกำลังทำผิดอยู่ "แม่มาหาที่ไร บ่นให้ได้ยินทุกครั้งว่าทำไมแกไม่มีแฟนเสียที ไม่อยากให้แกค้างเติ่งอยู่บนคานคนเดียว"

หุย... แม่พูดไว้ตอนไหนเนี่ย ทำไมฉันไม่เคยได้ยิน

"แม่ดีใจถ้าดีจะมีแฟน แต่คงไม่ดีใจแน่ถ้ารู้ว่าพี่ตะเอาอีเมลเอารูปดีไปเร่หาคู่อย่างนี้ เอาไปได้ยังไง เห็นหน้าดีซัดหรือเปล่า โอ๊ย อยากจะบ้าตาย" ฉันล่ะอยากทิ้งผมตัวเองประกอบด้วย ถ้าไม่คิดว่ากลัวจะมีเส้นผมหลุดติดมือมา ช่วงนี้ทำงานเครียดๆ ผมยิ่งร่วงง่ายๆ อยู่

"ใจเย็นๆ จงเชื่อใจว่าฉันไม่ฆ่าแก ฉันต้องเลือกรูปที่สวยงามอย่างแน่นอน"

เฮ้อ... ฉันถอดใจที่จะเถียงกับพี่ชายคนนี้แล้วละ ดูน้ำเสียงและหน้าตาพี่ตะสิ มันใจเหลือเกินว่าสิ่งที่ทำลงไปเป็นสิ่งที่ไม่ประเสริฐ ถูกต้องเหมาะสมที่สุดแล้ว

"แกไม่ต้องเป็นห่วง จะไปดูรูปกันตอนนี้เลยก็ได้เนะ รับรองว่า"